

L'Esquellot

PUBLICACIO HUMORISTICA

Surt el primer i tercer diumenge de cada mes

Redacció i Administració : Rec d'en Puig

Preu : 20 cèntims

Granollers, 27 d'Agost de 1933

Trimestre, 1 pta.

SANT XIOL PATRO DEL GRANOLLERS

Quan En Joanet Xiol va aparèixer a la Sala Montserratina (local on tingué lloc l'assemblea més revolucionària que hem conegut) tothom va sentir la curiositat de veure d'aprop l'home que amb una elegància aristocràtica havia tractat de pallussos burocràtics els gamarusos representants del Barcelona i l'Espanyol.

En Joanet, en veure's tan admirat i tan simpàticament acollit per la immensa majoria dels delegats dels equips que no eren de can Barça o can Ràbia, va tornar-se més vermell que l'autobús nou i modestament s'asseu en el moment que el ciutadà Costa declara que el safaretx ja és obert.

El primer bugadera que pren la paraula és en Canyellas, de l'Espanyol, qui engega un parlament per a fer veure als clubs pobres que això de l'autonomia de Catalunya i les nostres llibertats són una mena de pa de barra comparat amb la seva proposició per a fer el campionat català amb sis clubs... li un be negre! (crida una veu). Ja la ballem! Tothom mira per fot arreu i ningú sap qui ha estat el senyor que ha engegat el be a l'aire, ni el lloc on pot trobar-se el pobre animal.

Ara és En Joanet qui ha demanat la paraula i els caps d'en Canyellas, Serramalera, Perpinyà i Patxot. En Costa li diu que expliqui què és el que farà amb els esmentats caps i en Xiol diu que s'els voldria endur cap a Granollers per a exposar-los als aparadors de les quatre botigues més ben situades del país dels ous, i donar-los a conèixer als seus ciutadans. Com que els interessats no volen sacrificar-se, En Joanet engega a l'espai un discurs d'aquells que sols se senten tres vegades en la vida: quan demanes la xicota, quan no pots pagar el lloguer del pis o quan li fas un salt a la dona i t'atrapa en flagrant delicta. Tan sols l'últim paràgraf valia més que tots els parlaments que s'han engegat des de la fugida d'Egipte fins l'adveniment d'en Gandi.

Allò no era enraonar; en Joanet feia filigranes oratòries sintetificades amb aplicacions laringo-acreàtiques (una mena de parlament cubista), i quan tothom estava amb la boca més oberta que un lleó que no hagi jalat de dos mesos, va dirlos-hi: No veieu que aquests ganàpies de dalt ens volen fer la guitza als d'abaix? ¿Es per això que el catorze

d'Abril ens vàrem llançar al carrer com sargantanes congelades cridant: ¡Visca l'autonomia, la llibertat, l'amor i l'estofat de badella?...

¡Companys!... (no el ministre). Nosaltres, que lluitem per anar avant ens trobem que aquests dos cavernícoles recalcinats i *putrefactos* ens volen posar l'aixeta al nas i d'aquesta manera manar arbitràriament i dictatorialment de

les nostres aspiracions aspiratòries, que són: aspirar l'aire sa i perfumat de l'espai sense que cap insecte s'et posi per davant a corrompre l'oxigen, l'hidrogen i el carburo sòdic i potàsic que tenim el dret d'ensumar els catalans lliures de la lliure Catalunya...

«¡Bravo! ¡Muy bien! ¡Viva tu madre!»
«¡Olé! ¡Olé i requeteolé!»

El ciutadà Costa demana als senyors que formen l'assemblea que procurin de contenir-se puix no es tracta més que de fer la guitza a dos clubs: el Granollers i el Badalona, i demana que el senyor que ha dit allò de ¡Bravo! i ¡Olé! que faci el favor de fer muts o el

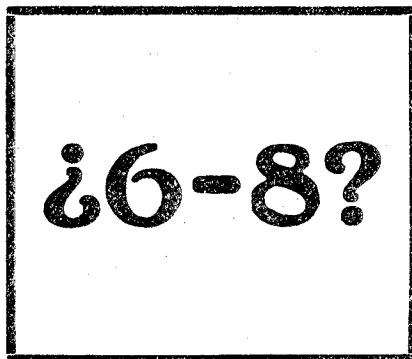
farà treure de la sala pels escamots. (L'Obrero s'amaga entre en Franch i en Guixà.)

Quan en Joanet va veure l'Obrero, en Jané, l'Estevet Garrell, en Vidal, en Martí i d'altres il·lustres granollerins que, filtrant-se per les parets com el Comendador, eren dins de la Montserratina, es va veure salvat, car els cops quan hi ha colla toquen a menys i, fillets meus, encara no enraonava un barça-espanyolista en Joanet demanava la paraula i si no l'hi donaven se la pienza i sempre animat i *jaleadó* per la colla, va guanyar les dugues votacions —com els hauria guanyat els diners a tots si arriben a fer el burro— i amb les votacions, el lloc que en el campionat català per dret i mereixements hem conquerit. I si no n'hi ha prou amb tot això, per ésser la ciutat que tenim els ous més grossos i més frescos del món,

En Joanet Xiol s'ha guanyat el nomenament de fill il·lustre de Granollers i tot seguit que tinguem un batlle nou, o d'ocasió o vell, tots els socis i simpatitzants futbolístics com un sol home li hem de demanar el nomenament.

L'AIGUADER

El Jeroglífic de la setmana

La solució a can Pistras